

УПОТРЕБЕНІЕТО НА МЪСТОИМЕНІЯТА СЪ ИМЕНАТА И СЪ ЧЛЕНА.

88. — Отъ мѣстоименіята, какъто видѣхмы, едни приематъ членъ, други не. Тѣзи, които приематъ членъ, називатъ сжщитѣ правила за употребеніето му, какъто сжществителныѣ и прилагателны имена. (Виж *Глава бѣлъжка* отъ § 84.)

89. — Самы быди мѣстоименіята или придружены отъ нѣкое сжществително или прилагателно име, тѣ вардѣтъ сжщія редъ въ рѣчта, какъто и имената които замѣняватъ, т. е. нѣкога вървѣтъ напредъ, нѣкога подиръ името, на което са относятъ: напр. *Азъ съмъ Българинъ, ты си Сърбинъ, оизи — Русинъ, синца съмъ Славены. — Добрый мой или мой добрый пріятелю! — Отъ моитѣ другари сѣкый ма обича. — Почитай себе си, за да та почита сѣкый*, и др. т. (Виж. § 82. *Бѣлъжка II*.)

Да забѣлѣжимъ, че само въпросителныѣ и показателныѣ са употребяватъ вынѣжы почти напредъ другыѣ думы въ рѣчта, а относителныѣ — помежду оиѣзи, на които си относятъ.

90. — И въ мѣстоименіята са срѣщатъ старыѣ окончанія на надежитѣ Р. и В. го, и Д. му, но само за лица; тѣй напр. казвамы: *свой своего не храни; — Богъ сѣкыму заплаща; Той сѣкыго ще сжди по работыѣ му; — Кого ученика вчера изгонихъ изъ училището? — Тогози самаго, когото бѣхъ наказали оизи день за недоброто му поведеніе. — Видѣхте ли коня, който (а не когото) купихмы? двора, който заградихмы? и пр.*

91. — Сжщото трѣба да забѣлѣжимъ и за числителныѣ *единъ, другой*, които нѣкои-пѣтъ са зематъ и за